

е изчезналъ главно поради емиграцията. Надничаритѣ, колкото и да се плащатъ сега съ нѣколко стотинки повече, (отъ 70 ст. на 1 левъ), главно защото сж намалѣли работнитѣ рѣцѣ, ставатъ отъ день на день по-рѣдки. Земледѣлцитѣ сж принудени или сами да си работятъ земитѣ или да ги напустнатъ (ср. специално за Калабрия труда: La questione agraria e l'emigrazione in Calabria, Taruffi, de Nobili и Lori, 1908).

Тукъ и до днесъ не сж въведени модернитѣ системи на земледѣлие, нито пъкъ правителството се притича на помощъ на земледѣлцитѣ било чрѣзъ патронирание на кооперационното дѣло, било чрѣзъ амбулантнитѣ земледѣлчески катедри. Интересно е, че емигрирующитѣ не се залавятъ въ чужбина на подходящи за огнището имъ професии, както напримѣръ се е очаквало, какво емигрантитѣ отъ тия провинции ще допринесатъ нѣщо за подобрѣнието на земледѣлието и скотовѣдството слѣлъ като се завърнатъ отъ по-развити земледѣлчески страни въ отечеството си, но се оказало че по-вечето отъ тѣхъ ставатъ „музиканти“, ваксаджии и т. н., особено въ Нью-Йоркъ (р. 16, Bollett. dell'Emigraz., 1908, № 13). Селата постепенно се обезлюдяватъ, а останалитѣ въ тѣхъ сж стари и неджгави, които тѣй да кажемъ получаватъ инвалидни пенсии отъ своитѣ синове и внуци, прѣснати по цѣлъ свѣтъ да „пестятъ пари“. Съ това, прѣди всичко, е станало още по-несносно положението на землевладѣлцитѣ, дребни и едри. Партизанитѣ на идеята за емигриране, *съ което, казватъ тѣ, се намалявала безработицата и мизерията*, несъзнателно идатъ до софизма: за да подобришь положението на дадено население въ нѣкоя област най-умното е да го накарашь да се изсели отъ нея. Това е тѣй, да кажемъ, хирургията въ социално-економията.